

UZASADNIENIE

Pozwem z 17 sierpnia 2018 roku złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego, wystąpił przeciwko J. P. o zapłatę łącznie 1 441,98 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł umowę pożyczki z W..pl spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, w szczególności nie zwrócił pobranych środków pieniężnych. W ramach transakcji sekurytyzacji zawartej pomiędzy poprzednim wierzycielem a powodem, powód, 1 grudnia 2017 roku nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek. Powód nie spłacił kwoty pożyczki 1 050 zł, której termin wymagalności upływał 10 maja 2017 roku, 257,67 zł kosztów związanych z udzieleniem pożyczki oraz odsetek w kwocie 82,56 zł naliczonych do 1 grudnia 2017 roku i 51,75 zł odsetek naliczonych od 2 grudnia 2017 roku do 17 sierpnia 2018 roku.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi.

Po doręczeniu odpisu pozwu, pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, co do żądania pozwu. 23 maja 2019 roku wnosił o odroczenie rozprawy wyznaczonej na 24 maja 2019 roku z uwagi na stan zdrowia. Z uwagi na to, że pozwany nie załączył zaświadczenia od lekarza sądowego Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi nie uwzględnił tego wniosku o odroczenie rozprawy.

Wyrokiem zaocznym z dnia 24 maja 2019r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od J. P. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedziba w W. kwotę 1441,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie :

- od kwoty 1050 zł od dnia 17 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 257, 67 zł od dnia 17 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 82,56 zł od dnia 17 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 51,75 zł od dnia 17 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty.

Sąd I instancji nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Odpis wyroku zaocznego został doręczony pozwanemu 13 czerwca 2019 roku. W dniu 18 czerwca 2019 roku pozwany złożył sprzeciw od wyroku zaocznego i wniósł o uchylenie wyroku i oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że przed wydaniem wyroku spłacił pożyczkę w całości, w związku z czym nie istnieje przedmiot sporu, jednakże biorąc pod uwagę upływ czasu – pozwany nie posiada już dowodu wpłaty. Jednocześnie pozwany złożył wniosek o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego wyrokowi zaocznemu.

Postanowieniem z 4 lipca 2019 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że zarzut pozwanego, że spłacił pożyczkę nie został niczym poparty, choć zgodnie z treścią art. 6 k.c. i 232 k.p.c. zobowiązany był udowodnić fakt nieistnienia zobowiązania lub jego wykonania.

Na rozprawie 13 września 2019 roku nikt się nie stawił.

Wyrokiem z dnia 13 września 2019r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi utrzymał w mocy wyrok zaoczny z dnia 24 maja 2019r. w całości.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

J. P. zawarł z W..pl spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Ramową Umowę Pożyczki nr (...). Na podstawie tej umowy, na wniosek pozwanego składany za pośrednictwem interaktywnego formularza lub w inny sposób udostępniony przez pożyczkodawcę, pożyczkodawca dokonywał wypłat pożyczek. Za udzielenie pożyczki pożyczkodawca pobierał prowizję

W dniu 10 kwietnia 2017 roku J. P. otrzymał od w/w podmiotu 1 050 zł pożyczki, z terminem spłaty 30 dni. Prowizja wyniosła 257,67 zł. Od zadłużenia przeterminowanego pozwany był obowiązany zapłacić 14 % w skali roku.

Pozwany nie spłacił pożyczki ani nie zapłacił kosztów (prowizja) z nią związanych. Pozwany był wzywany sms-ami i e-mailami do zwrotu pożyczki

Następnie pożyczkodawca dokonał przelewu wierzytelności z tytułu pożyczki na powoda.

Po nabyciu wierzytelności powód wzywał pozwanego do spłaty pożyczki, prowizji i odsetek.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego Sąd I instancji wywiódł, że powództwo jest zasadne.

Poprzednika prawnego powoda oraz pozwanego łączyła umowa pożyczki, będąca jednocześnie umową o kredyt konsumencki. Do umowy tej znajdują więc zastosowanie art. 720 i n. k.c. oraz przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2011 r., nr 126, poz. 715 z późn. zm.).

Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest przeniesienie na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a obowiązkiem biorącego jest zwrócenie tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.).

Umowa o kredycie konsumenckim musi spełniać także wymagania z ustawy z dnia 12 maja 2011 r. Przede wszystkim w treści umowy powinien być podany całkowity koszt kredytu, tzn. wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach. Dodać wypada, że obecnie ustawodawca przewidział, że maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu – tzn. wszystkich kosztów, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki z wyłączeniem odsetek, nie może przekroczyć wartości obliczonej według wzoru określonego w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim ((...) < (K x 25%) + (K x n/R x 30%), w którym poszczególne symbole oznaczają: (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K - całkowitą kwotę kredytu, n - okres spłaty wyrażony w dniach, R - liczbę dni w roku). Prowizja, którą pobrał pożyczkodawca była zgodna z w/w obostrzeniami. Pozwany został poinformowany o całkowitym koszcie pożyczki.

Powód wykazał skutecznie przejście uprawnień z tytułu umowy pożyczki na jego rzecz, załączając umowę przelewu wierzytelności.

Również wysokość odsetek (14%) nie przekraczała wysokości odsetek maksymalnych (art. 481 § 2¹ kc). Zasadne było również żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa (art. 481 § i art. 482 § 1 kc).

Roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Pozwany był zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda 1 441,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa (tj. od 17 sierpnia 2018 roku) do dnia zapłaty.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji utrzymał wyrok zaoczny w mocy w całości (art. 347 k.p.c.).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył pozwany, który zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie prawa procesowego, a to art. 227 k.p.c. poprzez pozbawienie strony pozwanej możliwości obrony swoich praw.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w sposób oczywisty.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 227 k.p.c., zgodnie z którym przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Zarówno ustalenia stanu faktycznego jak i rozważania materialno- pewne poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W toku postępowania przed Sądem I instancji skarżący podniósł zarzut spłaty zobowiązania, przy czym nie przedstawił na tę okoliczność żadnego dowodu – w szczególności dowodu spłaty pożyczki. Strona pozwana zaprzeczyła tej okoliczności.

Pozwany, wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi, nie udowodnił, że spłacił pożyczka (art. 6 k.c.). Samo oświadczenie pozwanego w tym zakresie nie jest wystarczające do ustalenia, że zobowiązanie wygasło.

Nie znajduje żadnego uzasadnienia zarzut pozwanego w tym zakresie, że w toku postępowania przed Sądem I instancji pozbawiony był możliwości obrony swoich praw.

Wbrew twierdzeniom skarżącego podniesionym w apelacji, skarżący w dniu 29 lipca 2019r. odebrał zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 13 września 2019r. – skarżący własnoręcznie pokwitował odbiór zawiadomienia o terminie rozprawy (zwrotne potwierdzenie odbioru zawiadomienia o terminie rozprawy –k. 135 akt).

Skarżący pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 13 września 2019r., nie stawił się na tym terminie i nie złożył przed terminie rozprawy żadnych wniosków dowodowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.